Eroii lui Rapunzel

de Barbara Bazaldua
Ilustrații de Denise Shimabukuro
și Studio IBOIX

Ziua începuse destul de bine. Era dimineaţa zilei în care împlineam optsprezece ani, iar păsărelele cântau. Cu o zi în urmă făcusem un mare pas înainte – îmi luasem inima în dinţi şi părăsisem turnul înalt care-mi fusese casă de când mă ştiam! Curând, dacă totul avea să meargă bine, urma să cobor pentru prima oară în regat, să admir minunatele lumini plutitoare, lansate an de an cu aceeaşi ocazie... aniversarea mea.

Ar fi trebuit să fie o dimineaţă minunată. Cu toate acestea, ce făceam eu, Rapunzel? Încercam să-mi eliberez călăuza din strânsoarea dinţilor unui cal!

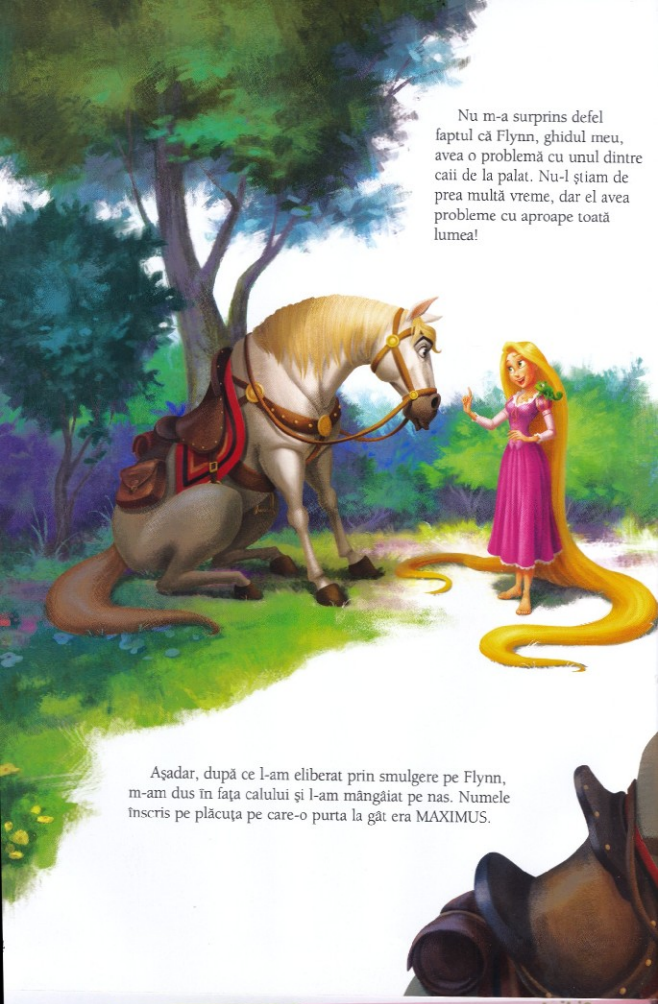

Nu m-a surprins defel faptul că Flynn, ghidul meu, avea o problemă cu unul dintre caii de la palat. Nu-l ştiam de prea multă vreme, dar el avea probleme cu aproape toată lumea!

Aşadar, după ce l-am eliberat prin smulgere pe Flynn, m-am dus în faţa calului şi l-am mângâiat pe nas. Numele înscris pe plăcuţa pe care-o purta la gât era MAXIMUS.

Calul a crezut că Flynn era un tâlhar (mă rog, Flynn era niţel cam nechibzuit). Totuşi, am sperat că Maximus nu avea să-l predea gărzilor – nu înainte ca eu să fi apucat măcar să văd luminile.

– Ziua de azi e, într-un fel, cea mai importantă zi din viaţa mea, am explicat eu. E şi ziua mea de naştere; asta ca să ştii.

În cele din urmă, Maximus i-a întins lui Flynn o copită..., iar Flynn i-a întins şi el mâna.

Şi-am pornit tustrei înspre regat. Flynn era de părere că am fi fost mai rapizi dacă l-am fi încălecat pe Maximus... însă, nu ştiu din ce motiv, Maximus n-a fost de acord.

Flynn a mai încercat o dată. A reușit chiar să se suie, pentru câteva secunde, pe capul lui Maximus. Apoi, calul și-a plecat grumazul, iar băiatul s-a rostogolit din nou în mocirlă.

– Nu-mi place calul ăsta! a răcnit Flynn. Nici el nu mă place pe *mine*!

În cele din urmă, călăuza s-a decis că am fi mai rapizi dacă am lua-o, pur și simplu, din loc.

– Ai genul ăsta de probleme cu toți caii? l-am întrebat eu.

– Nu, mi-a răspuns Flynn. Când eram mic, la orfelinat, visam să mă fac spadasin – iar eroii spadasini iubesc caii. Nu, calul *ăsta* e problema!

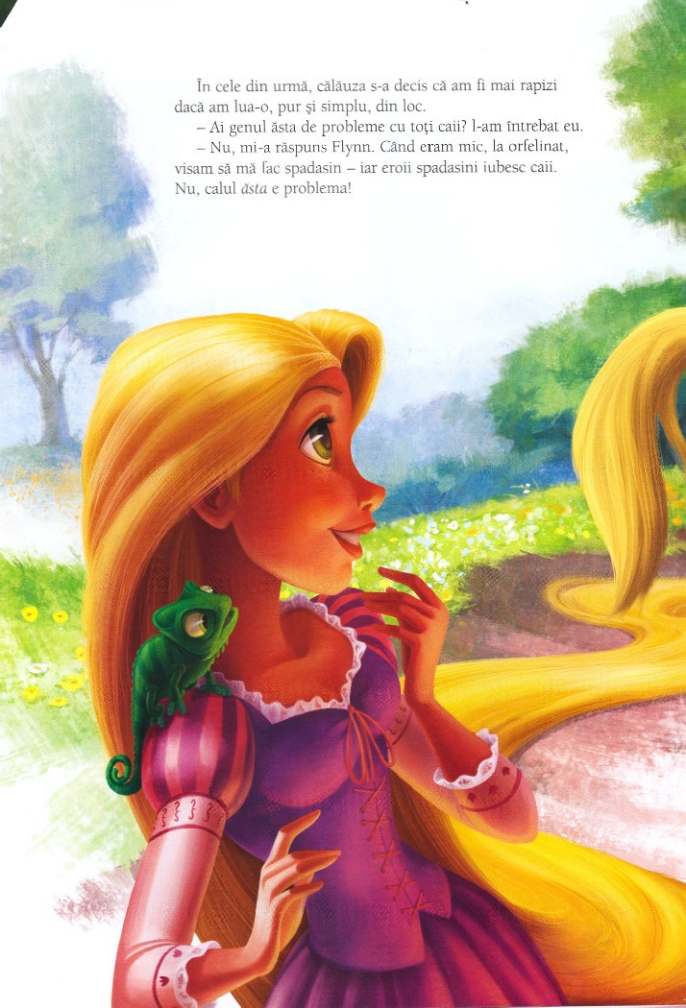

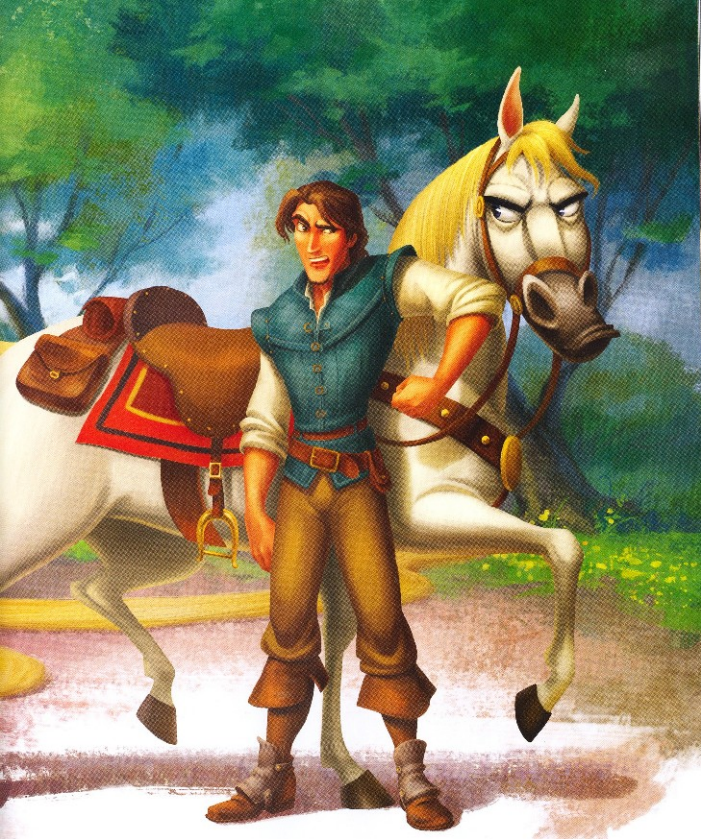

Când am pornit din nou la drum, Maximus l-a lovit pe Flynn cu coada peste față. Așa că Flynn l-a înghiontit pe Maximus în coaste. După care Maximus l-a călcat pe Flynn pe picior..., iar Flynn i-a smucit frâul lui Maximus.

Eu am oftat. Fiinţele astea două *trebuiau* să facă pace, altfel ziua mea specială avea să se ducă pe apa sâmbetei.

Din fericire, mi-a venit o idee.

– Ştiu! i-am spus lui Flynn. Am să te învăţ *eu* cum să te înţelegi cu Maximus!

Flynn a bodogănit, dar s-a uitat cum l-am mângâiat pe Maximus sub bărbie. Apoi i-am scărpinat urechile. Pascal, care şedea pe capul lui Maximus, m-a ajutat.

– Vezi? am spus eu, frecându-mi nasul de botul lui Maximus. Acum fă şi tu la fel.

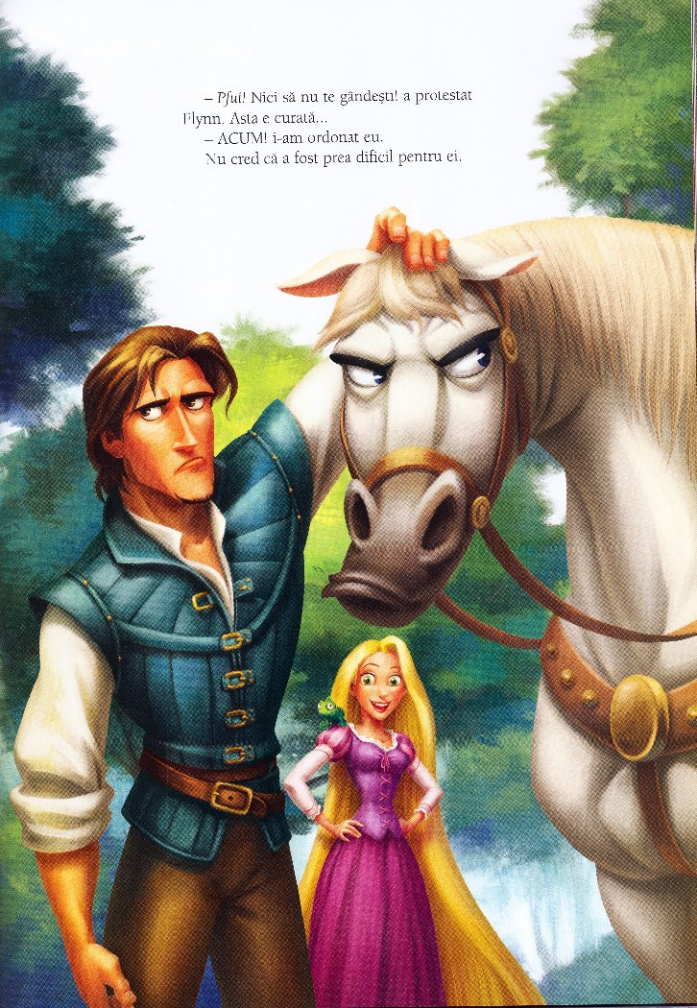

– *Pfui*! Nici să nu te gândești! a protestat Flynn. Asta e curată...

– ACUM! i-am ordonat eu.

Nu cred că a fost prea dificil pentru ei.

Intrarea în regat a fost un pic cam complicată, căci Flynn era căutat de gărzile palatului. Maximus și Flynn au reușit, totuși, să coopereze.

Făceau amândoi progrese îmbucurătoare!

Cred că Maximus a fost
un pic surprins privindu-l
pe Flynn în ziua aceea.

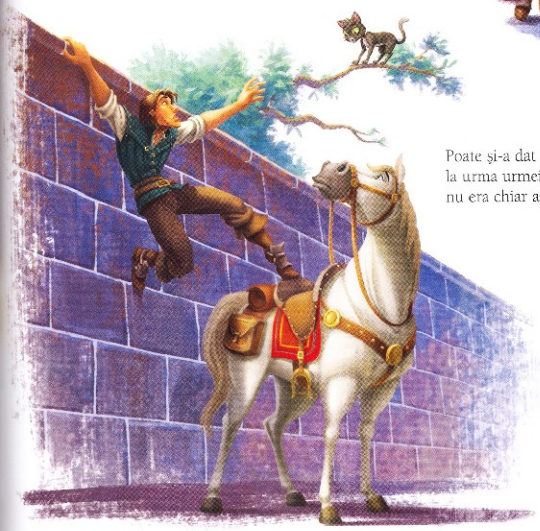

Poate şi-a dat seama că,
la urma urmei, Flynn nici
nu era chiar aşa de rău...

Cu toate acestea, n-a vrut cu niciun chip să-l lase pe Flynn să-l încalece.

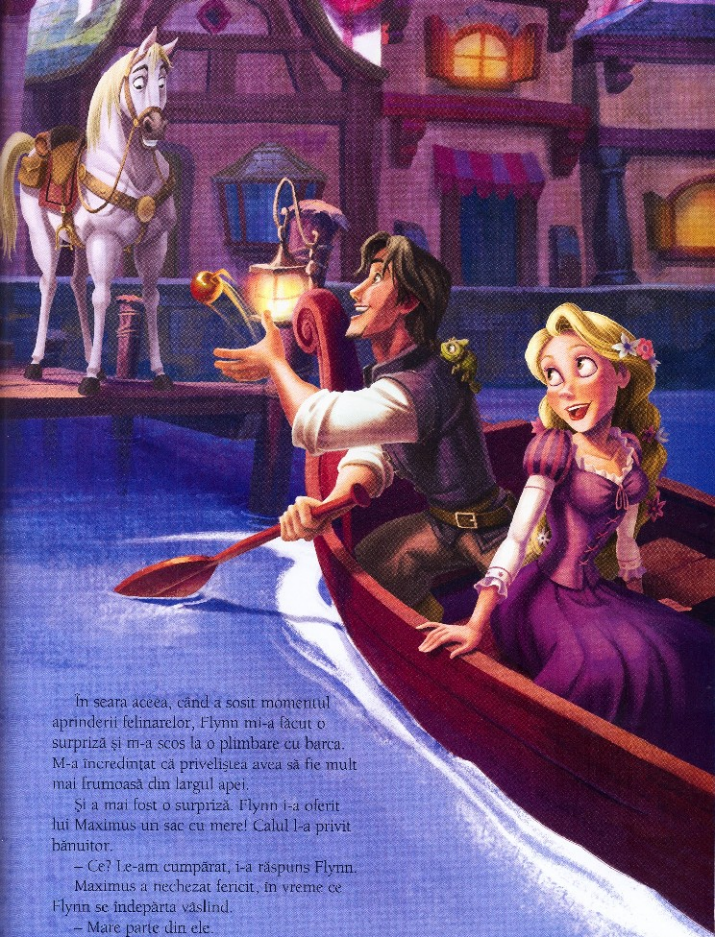

În seara aceea, când a sosit momentul aprinderii felinarelor, Flynn mi-a făcut o surpriză și m-a scos la o plimbare cu barca. M-a încredințat că privelișteа avea să fie mult mai frumoasă din largul apei.

Și a mai fost o surpriză. Flynn i-a oferit lui Maximus un sac cu mere! Calul l-a privit bănuitor.

– Ce? I-am cumpărat, i-a răspuns Flynn.

Maximus a nechezat fericit, în vreme ce Flynn se îndepărta vâslind.

– Mare parte din ele.

Nu ne propusesem să lipsim mult. Maximus ne-a așteptat și ne-a tot așteptat...

În cele din urmă, o barcă a acostat lovindu-se de doc. Dar era o altă barcă decât a noastră, și-n ea nu era decât Flynn – legat de catarg, cu o coroană furată în poală! Părea derutat și zbiera: „Rapunzel? Rapunzel!"

Maximus s-a dat înapoi, ca să nu fie observat când s-au apropiat gărzile palatului și l-au arestat pe Flynn. Nu știa unde rămăsesem eu, dar știa că ceva era foarte, foarte putred.

Calul a luat-o la goană, dar nu cu gândul să-l părăsească pe Flynn. Se ducea după ajutor!

Bătând insistent din copită și nechezând zgomotos, Maximus i-a convins pe prietenii noștri de la taverna Snuggly Duckling să vină după el la castel.

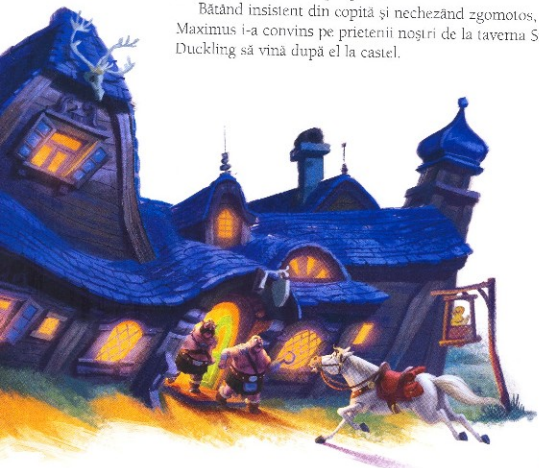

Agitându-și în aer bâtele și topoarele, aceștia au luat-o la goană înspre regat, au dat năvală în închisoare și l-au eliberat pe Flynn.

Desigur, *scoaterea* lui din închisoare a fost altă problemă...

... dar Maximus era pe poziție, așteptând.

Împreună, Max și Flynn au pornit la galop pe străzi, au păcălit gărzile și au trecut ca vântul prin porțile orașului, tocmai când acestea se închideau.

Lui Flynn nu-i venea să creadă că-l călărea pe Max. Deodată, și-a dat seama că avea încredere în cal. Formau o echipă.

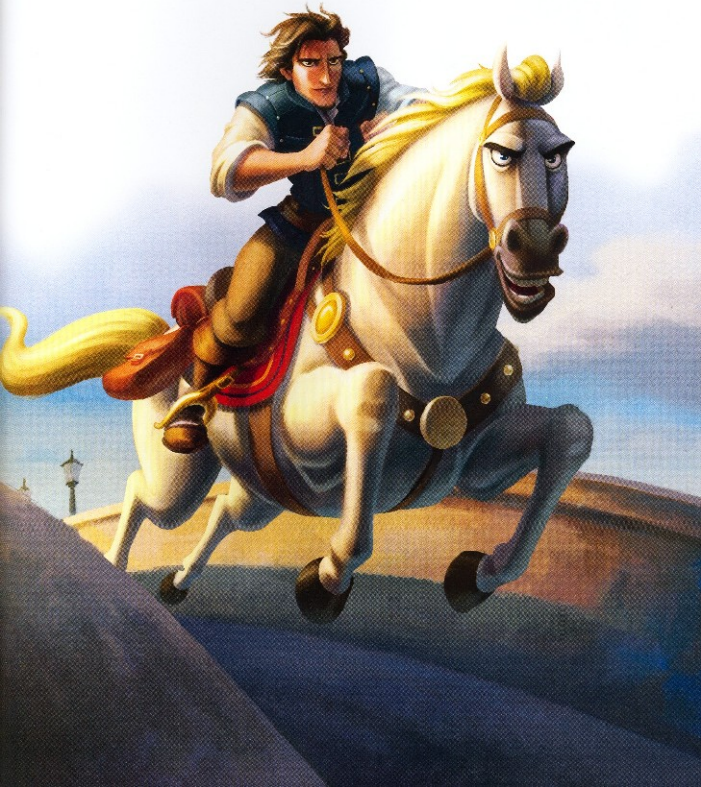

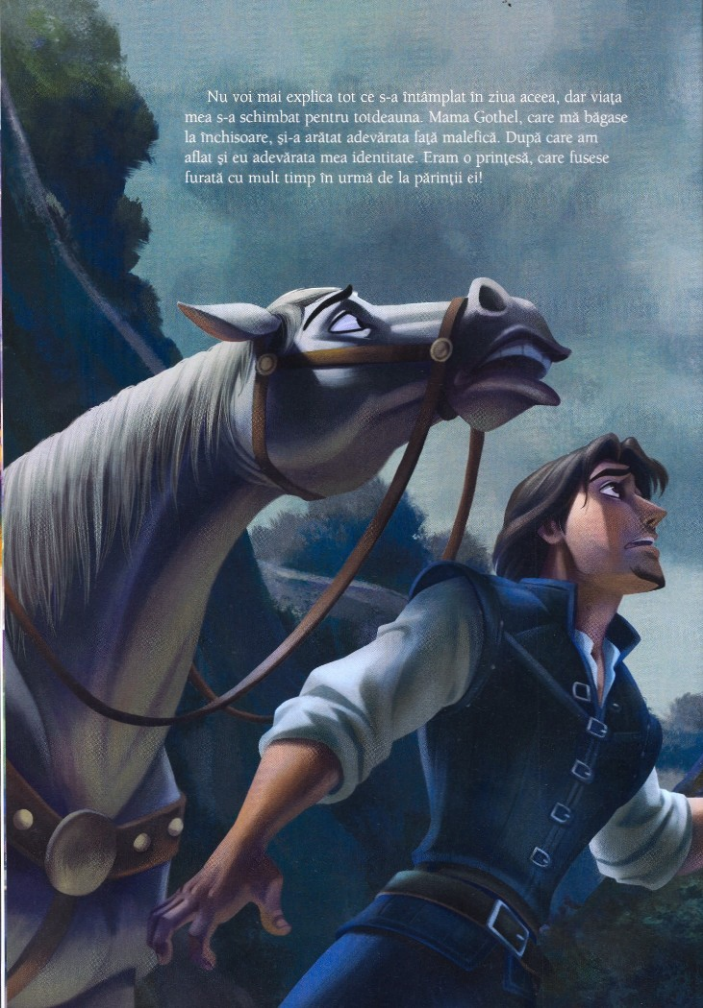

Nu voi mai explica tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, dar viaţa mea s-a schimbat pentru totdeauna. Mama Gothel, care mă băgase la închisoare, şi-a arătat adevărata faţă malefică. După care am aflat şi eu adevărata mea identitate. Eram o prinţesă, care fusese furată cu mult timp în urmă de la părinţii ei!

Dar Flynn s-a luptat pentru mine. Ca să mă salveze, a trebuit să-mi taie părul lung de aur, dar asta n-a contat pentru mine – și nici pentru el. Căci mă iubea cu adevărat.

Ce mai zi!

La final, am fi putut să ne întoarcem călare în regat, dar Flynn n-a fost de acord. Așa că *am mers pe jos*!

– A alergat toată noaptea, a explicat Flynn, mângâindu-l pe Maximus. E obosit și are nevoie de odihnă.

După câteva clipe, a continuat:

– Știi, astăzi m-am simțit ca un adevărat erou. Apoi s-a întors către Max: Dar tu ești un erou și mai mare. Dacă n-ai fi fost tu, eu și Rapunzel n-am fi fost acum aici.

Flynn și Max erau amândoi eroi. Dar și prieteni. Iar asta era la fel de important.